

ΑΙ ΕΔΡΑΦΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΗΛΑΔΟΣ

Ἐπί τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος:

«ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ»

(Ὁ Βενιζέλος καὶ ὁ Στρατός)

τοῦ ὑποστρατήγου Δ.ΒΑΚΑ

ΜΕΤΑ ΧΑΡΤΟΥ

ΣΤΕΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

1945

380K

Ε.Ι.Ε Α'
ΚΝΕ

ΕΛΙΚΡ.

31/4

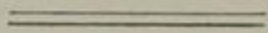
ΑΙ

ΕΔΑΦΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Όλιγη Ιστορία	Σελ.	3
I. Αί επί βουλγαρικῶν ἐδαφῶν ἑλληνικαὶ διεκδικήσεις.....	»	13
II. Αί επί ἐδαφῶν τῆς Ἀλβανίας » »	»	19
III. Τὰ ἑλληνικὰ Δωδεκάνησα.....	»	19
IV. Διεκδικήσεις ἐπὶ συμμάχων ἐδαφῶν	»	20
V. Στοιχεῖα ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων ἐδαφῶν.....	»	21
Χάρτης τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων	»	23

ΟΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ πνεῦμα συμβιβασμοῦ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ ἔθνη ἔναντι τῶν ὁποίων τόσον μετριοπαθῆς ἐδεικνύετο θὰ ἀνεγνώριζον τοῦτο, κατὰ τὰς διαφόρους διαπραγματεύσεις τῆς περιόδου 1912—1923, ἂν καὶ ἐζήτησεν ἐν τούτοις δὲν ἐπέμεινεν μέχρι τῶν ἄκρων ἐπὶ ὠρισμένων ἐδαφικῶν διεκδικήσεων.

Ἐπίστευσεν ἡ Ἑλλάς ὅτι ἡ μετριοπάθειά της θὰ συνέτεινε εἰς τὴν ἀνάπτυξιν εἰλικρινῶν καὶ σταθερῶν δεσμῶν φιλίας μὲ ὅλα τὰ γείτονά της ἔθνη.

Ὡς πρὸς τὴν Βουλγαρίαν αἱ ἐλπίδες αὐταὶ διεψεύσθησαν.

Ἡ Βουλγαρία διὰ τρίτην φοράν ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἔδειξε τὴν δολιότητα τῆς πολιτικῆς της, τὴν πλεονεξίαν της.

Διὰ τρίτην φοράν, τὸ 1941, ἄνευ κηρύξεως πολέμου, ἄνευ ἀφορμῆς τινος, ἐδολίως καὶ ὑπούλως, εἰσέβαλε εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Δυτικῆς Θράκης ἀκολουθοῦσα τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος.

Τρία καὶ πλέον ἔτη κατεῖχε τὰ ἑλληνικὰ αὐτὰ ἐδάφη ἡ Βουλγαρία, ἐφαρμόσασα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὰς γνωστὰς εἰς ὅλον τὸν κόσμον κακούργους μεθόδους τῆς πρὸς ἀλλοίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τῶν παρ' αὐτῆς δολίως καταληφθεισῶν χωρῶν.

Ἄνω τῶν 120 χιλιάδων ψυχῶν εἶναι πάλιν τὰ θύματα τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν δύστυνον Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Θράκην κατὰ τὴν τριετῆ βουλγαρικὴν κατοχήν.

Ἡττημένη ἡ Βουλγαρία διὰ τρίτην φοράν ἐντὸς τριακονταετίας ἀναγκάζεται τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944 κατησχυμένη νὰ ἐκκενώσῃ τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη, ἀφίνουσα ὅπως καὶ ἄλλοτε ὀπίσω της μόνον ἐρείπια καὶ ἐρήμωσιν.

Ὁ ἐθνικὸς καὶ ἰδιωτικὸς πλοῦτος τῶν χωρῶν αὐτῶν ἔχει τελείως καταστραφῆ ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Οὔτε ἐργοστάσιον, οὔτε ζῶον ἀπέμεινεν. Φεύγοντες οἱ ἀπόγονοι αὐτοῖ τοῦ Κρούμμου καὶ τὲς στέγες καὶ τὲς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἀφήρσαν.

Ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοῦ 1928, ἐκλήθη ἡ Βουλγαρία νὰ μετάσχη

τῆς Βαλκανικῆς ὀμοσπονδίας. Πάντοτε ἠρνεῖτο ζητοῦσα ἐδαφικὴν διέξοδον πρὸς τὸ Αἰγαῖον, παρὰ τὰς ὑφισταμένας συμφωνίας.

Φιλικὴν χεῖρα πάντοτε τῆς ἔτεινεν ἡ Ἑλλάς πρὸς ἀδελφικὴν συνεργασίαν τῶν δύο λαῶν καὶ πᾶσαν εὐκολίαν παρεῖχε πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς Βουλγαρίας, συμφώνως πρὸς τὰς συμφωνίας, οἰκονομικῆς διεξόδου πρὸς τὸ Αἰγαῖον.

Ἑλληνοβουλγαρικοὶ Σύνδεσμοι ἰδρύθησαν. Ἐπισκέψεις ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τῶν διανοουμένων, τῶν βιομηχάνων, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν ἐμπόρων τῶν δύο χωρῶν. Λόγοι θερμοὶ ἐξεφωνήθησαν. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι κατεβλήθησαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν φιλικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν δύο λαῶν καὶ λήθην τοῦ παρελθόντος.

Ἐπιστεύομεν ὅτι οἱ Βούλγαροι ὕστερα ἀπὸ τὰ ἐπανελημμένα παθήματα καὶ μαθήματα ποῦ ἔλαβον τὸ 1913 καὶ τὸ 1918 δὲν θὰ ἐπανελάβανον τὴν δολίαν των ἐπιβουλήν.

Δυστυχῶς διεψεύσθημεν εἰς τὰς ἐλπίδας μας.

Ἡ ἱστορία ἢ παλαιὰ καὶ ἢ πρόσφατος ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρούμμου ἔμειναν οἱ ἴδιοι ἀδιόρθωτοι, ἀμετανόητοι, λησταὶ καὶ κακοῦργοι :

Ἀφ' οὔτου τὸ 1878 τὸ Πανσλαυϊστικὸν Κομιτάτον μὲ τὸν καταχθόνιον Ρῶσον στρατηγὸν καὶ πρεσβευτὴν Ἰγνάτιεφ ἐδημιούργησεν τὴν ἀνεξάρτητον Βουλγαρίαν, οἱ Βούλγαροι εἰς ἄλλο δὲν ἠσχολήθησαν εἰμὴ διὰ κακουργημάτων, τρομοκρατικῶν μεθόδων, πλαστογραφίας φρονημάτων, ἐκβιασμῶν κτλ. νὰ ἀλλοιώσωσι τὴν σύνθεσιν τῶν πληθυσμῶν ἐλληνικῶν χωρῶν καὶ ν' ἀρπάσωσι ταύτας. Εἶναι περιττὸν ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τῶν ἀρπάγων Βουλγάρων καὶ τότε ἴδιοι ἄρπαγες καὶ κακοῦργοι ἦσαν οἱ Βούλγαροι.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία ἀνακηρυχθεῖσα αὐτόνομος τὸ 1879, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πανσλαυϊστικοῦ Κομιτάτου, κατελήφθη πραξικοπηματικῶς τὸ 1886 ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία τότε ἠρίθμει πλέον τῶν 300 χιλιάδων Ἑλλήνων. Ἦτο χώρα κατοικουμένη ἀπὸ Ἑλληνας καὶ Τούρκους. Βούλγαροι ἐλάχιστοι ὑπῆρχον.

Φιλιππούπολις, Στενήμαχος, Μεσημβρία, Ἀγχίαλος, Πύργος, Σωζούπολις, Καβακλή, Ἀγαθούπολις κτλ. πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκαετηρίδων ἦσαν «Διαμάντια» τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μὲ δολοφονίας, ἐκβιασμούς, διωγμούς καὶ μὲ πάσης φύσεως κακουργήματα οἱ Βούλγαροι ἠλλοίωσαν ἐντὸς ἐλαχίστων ἐτῶν τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Καὶ ἀφοῦ κανεὶς δὲν τοὺς ἠνώχλησε !! εἰς τὸν ἐκβουλγαρισμὸν

τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμυλίας, ἐθεώρησαν σκόπιμον οἱ Βούλγαροι νὰ ἐφαρμόσουν τὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πρὸς τοῦτο τὸ 1893 ἰδρύθη ἐν Βουλγαρίᾳ ἡ ἐπαναστατικὴ ἐσωτερικὴ Μακεδονικὴ ὀργάνωσις.

Τὸ 1900—1907 οἱ κακοῦργοι κομιτατζήδες τοῦ Σαράφωφ, τοῦ Τσακαλάρωφ ἤρχισαν τὸ ἔργον τους καὶ ἐν Μακεδονίᾳ.

Μὲ σφαγὰς, δολοφονίας, τρομοκρατίαν, πλαστογραφίαν φρονιμάτων καὶ τὰς ἄλλας γνωστὰς βουλγαρικὰς μεθόδους ἐνεργείας ἤλπισαν οἱ Βούλγαροι νὰ ἐκβουλγαρίσουν τὴν Μακεδονίαν.

Ὅταν ὅμως τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα τοῦ θρυλλικοῦ Παύλου Μελά καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων ἐπέτυχον νὰ ἀναχαιτίσουν διὰ τῶν ὄπλων καὶ νὰ ἐξουδετερώσουν πλήρως τοὺς Βουλγάρους κακούργους, ἡ Βουλγαρία ἤρχισε ἐνεργοῦσα, βοηθουμένη ἀπὸ τοὺς Πανσλαβίιστὰς διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας.

Μεταξὺ τῶν Μεγ. Δυνάμεων καὶ ἰδίως τῆς Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας διεξήγοντο συνεννοήσεις δι' αὐτοδιοίκησιν τῆς Μακεδονίας κτλ.

Καὶ θὰ ἐπραγματοποιοῦντο πιθανῶς τὰ Βουλγαρικὰ αὐτὰ ὄνειρα καὶ ἡ τύχη τῆς αὐτονόμου Ἀν. Ῥωμυλίας ἀνέμενε τὴν Αὐτόνομον Μακεδονίαν ἂν δὲν ἐπῆρχετο ἡ Νεοτουρκικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1908.

Τὸ 1912—1913 προκειμένου νὰ γίνῃ διανομὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐδαφῶν τῆς ἠττημένης Τουρκίας, ἡ Βουλγαρία θεωροῦσα ἑαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυρὰν δὲν ὀμιλεῖ κἂν περὶ «Αὐτονόμου Μακεδονίας» ἀλλὰ ζητεῖ διὰ λογαριασμόν της σχεδὸν ὅλην τὴν Μακεδονίαν, σερβικὴν καὶ ἑλληνικὴν.

Μὴ δυνηθέντες οἱ Βούλγαροι νὰ ἐπιβάλωσι τὰς ἀπόψεις των εἰς τοὺς συμμάχους των Ἕλληνας καὶ Σέρβους, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1913 ἄνευ κηρύξεως πολέμου, ἐπιτίθενται δολίως καὶ αἰφνηδιαστικῶς κατ' αὐτῶν.

Ἡ Θεία Δίκη ὅμως ἤλθε τιμωρὸς τῶν κακούργων τῆς Βαλκανικῆς. Οἱ Βούλγαροι ἠττηθέντες ὀλοσχερῶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Σέρβους ἐκλιπαροῦν εἰρήνην τὸν Ἰούλιον τοῦ 1913 διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν εἰσβολὴν Σέρβων καὶ Ἑλλήνων στὴ καρδιὰ τῆς χώρας των.

Ὅλιγον μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βουκουρεστίου τοῦ Αὐγούστου 1913, οἱ Βούλγαροι ἄρχισαν πάλιν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀπελπισίας δηλαδὴ τῆς «Αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας».

«Ἡ Μακεδονία στοὺς Μακεδόνας» ἔγινε τὸ σύνθημά τους.

1914. Μὲ τὸν πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον νέα εὐκαιρία παρουσιάζεται εἰς τοὺς «Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς». Ἔτσι αὐτοκαλοῦνται οἱ Βούλγαροι τότε.

Ἐπίστευσαν οἱ Βούλγαροι ὅτι εἰς τὴν γιγαντομαχίαν ἐκείνην θὰ κατίσχυον οἱ «Πρῶσσοι» οἱ ὅποιοι ἐπὶ τόσα ἔτη παρεσκευάζοντο διὰ τὸν πόλεμον αὐτόν.

Συμμαχοῦν λοιπὸν τὸ 1915 οἱ Βούλγαροι μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ δολοφονικὰ ἐπιτίθενται ἐκ τῶν νώτων κατὰ τοῦ ἡρώϊκου Σερβικοῦ λαοῦ ποῦ ἀντεμετώπιζε μὲ τόση ἀνδρεία δύο μεγάλας Δυνάμεις, τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.

Ἀφ' οὗ κατεβλήθη ἡ ἡρώϊκῃ Σερβία, οἱ Βούλγαροι τὸ 1916 χωρὶς καμμιά ἀφορμὴ, χωρὶς νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον εἰσβάλλουν καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη τῆς Μακεδονίας ὡς σύμμαχοι τῶν Γερμανῶν.

Οἱ Ἀγγλογάλλοι τοὺς συγκρατοῦν. Ὁ τσαρίσκος Φερδινάνδος καὶ πάλι δὲν κατορθώνει νὰ μπῆ στὴ Θεσσαλονίκη!

Ἡ Νίκη τοῦ Σκρᾶ (17/30 Μαΐου 1918) εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ἀποθαρρύνῃ πλήρως τοὺς Βουλγάρους καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῶν Συμμάχων ἐπὶ τῆς πτώσεως τῆς Βουλγαρικῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς ἀξίας τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων.

Οἱ Βούλγαροι ἔβλεπον πλέον φανερὰ τὴν σημασίαν τῆς ἥττης τῶν αὐτῆς καὶ τὴν ἀναπότρεπτον αὐτῶν καταδίκην. Ἡ γερμανόφιλος Κυβέρνησις Ραδοσλαύωφ ἀνατρέπεται καὶ ἀντικαθίσταται δι' ἑτέρας τοῦ ἀνταντοφίλου Μαλίνωφ ἧτις θὰ ἐπραγματοποιεῖ τὴν μεταστροφήν τῆς Βουλγαρικῆς πολιτικῆς.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σκρᾶ ὁ Ε. Βενιζέλος ἐπεσκέφθη ἀμέσως εἰς τὸ μέτωπον τὰ νικηφόρα στρατεύματα, ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἔδειχνε ἱκανοποίησιν διὰ τὴν περίλαμπρον νίκην τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ, δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς τὰ νέφη ποῦ ἐπεσκίαζον τὴν χαρὰν του λέγων:

«Ὡραία, μεγάλη ἡ νίκη σας, ἀγαπητοί μου, τόσον μεγάλη μάλιστα ποῦ εἶχεν ἄμεσον ἀντίκτυπον ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ραδοσλαύωφ παρητήθη. Τὸν διεδέχθη ὁ Μαλίνωφ ὅστις ὡς πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ἐπρότεινεν εἰς τοὺς Συμμάχους χωριστὴν εἰρήνην τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τὸν ὄρον ἡ Βουλγαρία νὰ διατηρήσῃ τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν. Ἡ Νίκη Σας εἶναι ἓνα πολύτιμον ἐπιχείρημα δι' ἐμέ. Συνεχίσατε τὸ καθῆκον Σας. Ἐγὼ φεύγω ἀμέσως διὰ τὸ Λονδῖνον».

Πράγματι ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ Ε. Βενιζέλου εἰς Λονδῖνον ἡ πρότασις Μαλίνωφ περὶ διατηρήσεως ἢ αὐτονομήσεως τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἀπερρίφθη παρὰ τῶν Συμμάχων Πρωθυπουργῶν.

Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς Κλεμανσώ ἐδήλου εἰς τὸν Βενιζέλον κατηγορηματικῶς ὅτι: «Ἡ Γαλλία δὲν θὰ κάμῃ τὴν ἀτιμίαν καὶ νὰ συζητήσῃ ἔστω μὲ τοὺς Βουλγάρους».

Ὁ δὲ Ἀγγλος πρωθυπουργὸς Λόυδ Τζώρτζ ἐδήλου εἰς τὸν Ἑλ-

ληνα πρεσβευτήν Γεννάδιον : «Βεβαιώσατε τὸν κ. Βενιζέλον ὅτι οὐδέποτε θὰ δεχθῶμεν συνεννόησιν μὲ τοὺς Βουλγάρους, ὄχι μόνον λόγῳ τῶν ὑποχρεώσεων μας», πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ διότι αὐτονόμησις τῆς Μακεδονίας σημαίνει νέον πόλεμον».

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1918 κατόπιν τῆς γενικῆς τῶν Συμμάχων ἐπιθέσεως κατὰ τῶν Γερμανο-Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βουλγαρία συντετριμμένη, ἡττημένη ὑπέγραφε τὴν 16/29 Σεπτεμβρίου ἀνακωχὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὑποχρεωθείσα :

- 1) Νὰ ἐκκενώσῃ ἀμέσως τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Σερβικὰ ἐδάφη.
- 2) Νὰ ἀποστρατεύσῃ τὸν στρατὸν τῆς.
- 3) Νὰ παραδώσῃ τὸ πολεμικὸν τῆς ὑλικὸν εἰς τοὺς Συμμάχους.
- 4) Νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ὑλικὸν τοῦ Δ' Σώματος Ἑλλην. Στρατοῦ ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὴν κατάληψιν τὸ 1916 τῆς Ἄν. Μακεδονίας.

5) Νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὰς ἐκκενουμένας χώρας οὔτε ἔμψυχον, οὔτε ἄψυχον ὑλικὸν, οὔτε ζῶα, οὔτε ζημίαι νὰ προξενηθοῦν.

6) Ἀπελευθέρωσις ἄμεσος ὁμήρων, αἰχμαλώτων κτλ.

Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Κ. Μαζαράκη ἐγκαθίστατο ἐν Σόφια πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὄρων ἀνακωχῆς. Διασυμμαχικαὶ ἐπιτροπαὶ μετεχόντων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν (ταγματάρχης Ε. Γάβαρης, λοχαγὸς Δ. Βακάς) παρηκολούθουν τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἄλλα ζητήματα εἰς τὰς μεθοριακὰς ζώνας Πετρίτσι-Μελενοίκου Νευροκοπίου.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1919 οἱ Βούλγαροι ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τῆς Διασυμμαχικῆς Διασκέψεως νὰ ἐκκενώσουν καὶ τὴν Δυτικὴν Θράκην καὶ ἡ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λεοναρδόπουλον ΙΧ ἑλληνικὴ Μεραρχία καταλαμβάνει ταύτην.

Καὶ θυμήθηκα πάλι οἱ Βούλγαροι τὸ τραγοῦδι τῆς «Αὐτόνομης Μακεδονίας» μαζὺ μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς «Ἀδελφωσύνης τῶν Λαῶν». Ἀνασυγκροτεῖται ἡ Ἐσωτερικὴ Ἐπαναστατικὴ Μακεδονικὴ Ὀργάνωσις ὑπὸ τοὺς Ἀλεξάντρωφ καὶ Πρωτογέρωφ, εἶναι ἡ περίφημος Ο. Ρ. Ι. Μ., βραδύτερον δὲ ἡ «Φεντεραλιστικὴ Μακεδονικὴ Ὀργάνωσις».

Τώρα ἔρχονται σὲ βοήθεια αἱ κομμουνιστικὲς ἰδέες καὶ ὀργανώσεις. Αὐτὲς τὲς ἰδέες τώρα προθυμοποιοῦνται νὰ ἐκμεταλλευθοῦν οἱ Βούλγαροι καὶ νὰ πραγματοποιήσουν τοῦλάχιστον τὴν Αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας ἀφοῦ ἀπέτυχαν νὰ τὴν κάμουν δική τους.

Ἡ Βουλγαρικὴ πρωτεύουσα Σόφια ὀρίζεται ἔδρα τῆς Γ' Διεθνοῦς τῶν Βαλκανίων ἡ ὁποία καὶ κατευθύνει τὰ Κομμουνιστικὰ κόμματα τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος δυστυχῶς.

Ἡγέτης τῆς Γ' Διεθνoῦς τῶν Βαλκανίων εἶναι ὁ βούλγαρος Δημητρώφ.

Τὸ 1941 κατὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον οἱ Βούλγαροι νομίζουν ὅτι νέα εὐκαιρία παρουσιάζεται διὰ νὰ κυριαρχήσουν στὰ Βαλκάνια. Παύουν νὰ ὀμιλοῦν δι' «Αὐτονόμησι τῆς Μακεδονίας», δι' «Ἀδελφωσύνη τῶν Λαῶν». Θέτουν τὴν χώραν τους εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Γερμανίας διὰ νὰ ἀποτελέσῃ βᾶσιν πρὸς καθυπόταξιν τῶν Βαλκανίων.

Καὶ ὅταν εἰσβάλλουν εἰς τὰ Βαλκάνια οἱ Γερμανοί, ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν ἐξορμοῦν διὰ τὴν ὑποδοῦλωσι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γιουγκοσλαυίας.

Οἱ Βούλγαροι θεωροῦν τώρα ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμή νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ἀπραγματοποίητα ἀπὸ τὸ 1900 ὄνειρά τους διὰ τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὸν ἐκβουλγαρισμὸν τῆς Μακεδονίας καὶ χωρὶς ἀφερμὴν, χωρὶς νὰ κηρύξουν πόλεμον, ὡς ὕαιναι, ὡς τσακάλια, ἀκολουθοῦν τοὺς εἰσβολεῖς Γερμανοὺς καὶ καταλαμβάνουν τὴν Σερβικὴν Μακεδονίαν καὶ τὰ μαρτυρικὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, τῆς Δυτικῆς Θράκης.

Καὶ ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ἀπαίσιον ἔργον τους οἱ κακοῦργοι τῆς Σόφιας. 120 χιλιάδες καὶ πλέον Ἕλληνες δολοφονοῦνται καὶ συστηματικὰ, μεθοδικὰ μὲ τὰς γνωστὰς τρομοκρατικὰς μεθόδους τῶν προσπαθοῦν νὰ ἐκβουλγαρίσουν τὰς ἑλληνικὰς χώρας.

1942. Ἡ πλάστιγξ τοῦ πολέμου φαίνεται κλίνουσα πρὸς τοὺς Συμμάχους, ὅλοι οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς Γερμανίας ἀποτυγχάνουν. Οἱ Σύμμαχοι, μὲ ἑλληνικὰ στρατεύματα στὴ Μέση Ἀνατολή, οἱ Ρῶσοι στὴν Ἀνατολή ἀρχίζουν νὰ καταδιώκουν τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς Ἴταλοὺς.

Οἱ Βούλγαροι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Βουλγαρίας, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τέως Γ' Διεθνoῦς τοῦ Δημητρώφ, τοῦ S. N. O. F. (Slavomacedonsky Narodni Osvoboditel Front) ἤτοι τοῦ Σλαβομακεδονικοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου ἀρχίζουν πάλι τὸ παραμῦθι τῆς «Αὐτονόμου Μακεδονίας» καὶ τῆς Ἀδελφωσύνης τῶν Λαῶν!! Αἱ κομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐνισχύουν τὰ Βουλγαρικὰ αὐτὰ σχέδια.

1944. Στὴ Δύσι οἱ ἀγγλοαμερικανοὶ φθάνουν στὰ γερμανικὰ ἐδάφη. Στὴν Ἀνατολή οἱ Ρῶσοι προχωροῦν. Ἡ Ρουμανία ἐγκαταλείπει τὴν Γερμανίαν. Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ Βαλκάνια. Οἱ Βούλγαροι διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν συμφορὰν,

ζητοῦν χωριστὴν εἰρήνην, ὑπόσχονται μάλιστα νὰ στραφοῦν κατὰ τῆς τέως συμμάχου των Γερμανίας.

Θέλουν νὰ γλυτώσουν τὴν τιμωρία τὴν ὁποῖαν τόση δολιότης, ἀπιστία καὶ ἐγκληματικότης ἐπιβάλλουν νὰ ὑποστῆ.

Δυστροποῦν ὅμως νὰ ἐκκενώσουν τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Σερβικὰ ἐδάφη ποῦ τόσο δολίως στηριζόμενοι εἰς τοὺς Γερμανοὺς κατέλαβαν.

Ἐπεμβαίνει εὐτυχῶς ὁ μέγας Ουῖνστον Τσῶρτσιλ, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὁ «Πατὴρ τῆς Νίκης» τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου καὶ οἱ Βούλγαροι ἀναγκάζονται ἐντὸς 15 ἡμερῶν νὰ ἐκκενώσουν τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Σερβικὰ ἐδάφη. Τὰ κακουργήματα, αἱ σφαγαί, αἱ ἀτιμῖαι εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη εἶναι πάλιν ἑλληνικαὶ χῶραι.

Ἡ ἐρειπωμένη χώρα σὲ λίγο θὰ ξαναγίνη πάλι παράδεισος.

Τὰ Βουλγαρικὰ συνθήματα Αὐτονόμησι — Ἀδελφωσύνη δὲν ξεγελοῦν πλέον κανέναν Ἕλληνα.

Ἡ Ἑλλὰς χάριν τῆς ἀσφαλείας τῶν συνόρων της, καὶ πρὸς ἀπόκτησιν χώρου, ἐπιβάλλεται νὰ διεκδικήσῃ τὰς ἑλληνικὰς χώρας ὅπου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤνθιζεν ὁ ἑλληνισμός, τὸν ὁποῖον μόνον τὸ βουλγαρικό μαχαῖρι, ἡ βουλγαρικὴ ἀτιμία καὶ ἀπιστία κατόρθωσαν νὰ ἐξαφανίσουν.

Ἐπιβάλλεται προσθέτως πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀσφαλείας τῶν συνόρων νὰ ζητήσῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ τὰ πλησίον τῶν συνόρων της ἐδάφη τὰ ὁποῖα κατοικοῦνται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μὴ βουλγαρικὰ στοιχεῖα, ἅτινα στοιχεῖα ἐπανειλημμένως ἐζήτησαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν βουλγαρικὸν ζυγὸν καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ὅρθως καὶ δικαίως ἡ Ὁλλανδία ζητεῖ δι' ἀσφάλειαν τῶν ἀνατολικῶν συνόρων της καὶ πρὸς ἀπόκτησιν χώρου τὴν προσάρτησιν γερμανικῶν ἐδαφῶν.

Ἡ Γαλλία ἀνέκαθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τοῦ Δαντὸν ἐζήτηε ὡς ὄρια τῆς Γαλλίας διὰ λόγους ἀσφαλείας τὸν Ρῆνον καὶ τὰ Πυρηναιῖα. Τὸ αὐτὸ ἐζήτηε καὶ ὁ πρωθύπατος Βοναπάρτης κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις εἰρήνης τοῦ 1801 τῆς Ἀμιένης. Ὡσαύτως τὸ 1919 ἡ Γαλλία ἐζήτησε, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως, τὰ σύνορα τοῦ Ρῆνου. Σήμερον μετὰ τὴν τρίτην ἐντὸς 70 ἐτῶν ἐπιδρομὴν τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Γαλλίας, ἡ Γαλλία διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ντέ Γκὼλ ἀπαιτεῖ δικαίως δι' ἀσφάλειάν της ὡς ὄρια τὸν Ρῆνον μὲ τὰς γερμανικὰς ἐπαρχίας τῆς Ρηνανίας, τοῦ Σάαρ καὶ τοῦ Παλατινάτου.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα, κατόπιν ἰδίως τῆς τρις ἐντὸς τριακονταετίας ἐπαναληφθείσης παρὰ

τῶν ἀπίστων Βουλγάρων δολίας ἐπιβουλῆς. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως στρατιωτικῆς τῶν ἐδαφῶν της, τὰ διεκδικούμενα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐδάφη, ἄλλα μὲν ἦσαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν Ἑλληνικά, μόνον δὲ ἡ Βουλγαρικὴ κακουργία ἐξηφάνισε ἐκ τούτων τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον, ἄλλων δὲ οἱ πληθυσμοὶ δὲν εἶναι βουλγαρικοί.

Ἐπὶ πλεόν ἡ Ἑλλάς λόγῳ τοῦ πυκνοῦ πληθυσμοῦ της καὶ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἐδάφους της ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐδάφη καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ταῦτα ἱστορικῶς εἶναι Ἑλληνικά ἐδάφη.

Θὰ ἦτο ἐπιβράβευσις τοῦ ἐγκλήματος ἐὰν ὕστερα ἀπὸ τὸν τρομερὸν αὐτὸν πόλεμον διὰ τὴν Ἠθικὴν καὶ τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Ἐλευθερίαν ἀτόμων καὶ ἐθνῶν ἀφίνοντο εἰς τοὺς Βουλγάρους χῶραι τὰς ὁποίας οὗτοι ἐξεβουλγάρισαν διὰ καταχθονίων μέσων καὶ ἐγκλημάτων.

Καὶ πρὸς τιμωρίαν μόνον τῆς ἐγκληματικῆς καὶ δολίας Βουλγαρίας ἡ ἀφαίρεσις ἐδαφῶν εἶναι ἐπιβεβλημένη.

Αἱ θυσίαι καὶ ἡ ἥρωϊκὴ ἀντίστασις τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ὡς ἐκ τούτου μεγίστη τοῦ Ἑλληνισμοῦ συμβολὴ εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τοῦ πολέμου διὰ τοὺς Συμμάχους καθιστοῦν ἐπιβεβλημένην ὡς ἀμοιβὴν τοῦλάχιστον τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφὴν Ἑλληνικῶν ἄλλοτε ἐδαφῶν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐξασφάλισιν ταύτης ἔναντι τῶν ἀμετανοήτων κακούργων τῶν Βαλκανίων.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἔχει **ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΝ** εἰς τοὺς Συμμάχους τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ Ἀμερικανούς.

Ὅ,τι συνέβη εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Ἑλλάδος σύνορα μὲ τὴν Βουλγαρίαν, ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὰ βορειοδυτικὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Ἰταλίαν.

Τὸ 1913 ἡ Ἰταλία θέλουσα τὴν Ἀδριατικὴν... «Ἰταλικὴν Λίμνην» δὲν ἠνείχετο τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας τῆς Βορείου Ἠπείρου ἤτοι τὸ Δέλβινον, τὸ Ἀργυρόκαστρον, τὴν Χειμάρραν, τὴν Αὐλῶνα, τὴν Λούσνιαν, τὴν Πρεμετῆν, τὴν Κορυτσᾶν κτλ. Ἡ συνθήκη τῆς Φλωρεντίας τοῦ 1913 ἀπεστέρει τὴν Ἑλλάδα ὀλοκλήρου τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Τὸ 1920 ὅμως νικήτρια ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον ἐπέτυχε τὴν παρά τῶν Συμμάχων τῆς Ἀγγλογάλλων καὶ Ἀμερικανῶν ἐπιδίκασιν εἰς αὐτὴν τῆς Βορείου Ἠπείρου ὄχι ὅμως καὶ τῶν περιοχῶν Χειμάρρας, Αὐλῶνος, Λούσνιας διότι εἰς τοῦτο ἐπέμενε ἀπολύτως ἡ Ἰταλία σύμμαχος τότε τῶν Νικητῶν καὶ ἡ Ἑλλάς ἐκ πνεύματος συγκαταβατικοῦ ἔναντι τῆς Ἰταλίας ὑπεχώρει.

Ἦναγκάζετο ὅμως ἡ Ἰταλία ταύτοχρόνως μὲ τμήμα τῆς Βορ-
Ἡπείρου νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Δωδε-
κάνησον. (Συμφωνία Τιτόνι - Βενιζέλου τῆς Συνθήκης Σεβρῶν).

Δυστυχῶς ἡ ἥττα τῆς Ἑλλάδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 1922, ἔδωσεν
εἰς τὴν κακόβουλον Ἰταλίαν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναθεωρήσῃ τὰς ἀπο-
φάσεις τοῦ 1920 καὶ ἠκυρώθησαν οὕτω αἱ γενόμεναι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ
1920 παραχωρήσεις ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου καὶ τῆς Δωδεκανήσου.

Ὁ παραίτιος τῆς ἀκυρώσεως ταύτης ταρταρίνος τῆς Ρώμης
θέλων νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔγκλημά του, τὴν
28 Ὀκτωβρίου 1940 μὲ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸ πλευ-
ρὸν τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον, ἐπιτί-
θεται δολίως κατὰ τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος.

Τὴν θλιβεράν ἐκείνην περίοδον καθ' ἣν ζόφος καὶ ἀπελπισία
ἐπεκράτει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μόνος δὲ ὁ ὑπέροχος φλεγματικὸς
Ἀγγλικὸς λαὸς ἠγωνίζετο, ἐκυριάρχει δὲ ἡ βία τῶν ἐξοπλισμένων
δυνάμεων τοῦ Κακοῦ, μὲ μιὰ ψυχὴ ἐναντιώθηκε στὴ βία ὁ μικρὸς
Ἑλληνικὸς λαὸς εἰπὼν καὶ πραγματοποιήσας τὸ «ΟΧΙ» του.

Ἡ λεοντὴ ἔπεσε... Αἱ 8 ἑκατομμύρια λογγῶν τοῦ ἰταλοῦ δικτά-
τορος ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι... καὶ ὁ Ἄξων εὐθραυστος. Οἱ Ἕλλη-
νες ἀπεκάλυψαν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ἄξονος. Ἐκτοτε ἤρχιζεν ἡ...
συντριβὴ του.....

1944. Ἡ Ἑλλάς ἐλευθέρη ὕστερα ἀπὸ 4 ἐτῶν ἀγῶνας, συμφο-
ράς, μαρτύρια, δυστυχίαν, εἶναι πάλιν νικήτρια καὶ διεκδικεῖ τὴν
ἐθνικὴν τῆς κληρονομίαν.

Ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν δεύτερον αὐτὸν Παγκόσμιον Πόλεμον ἀγω-
νιζομένη εἰς τὸ πλευρὸν τῶν Μεγάλων Συμμάχων διὰ τὴν ἐλευθερίαν
τῶν λαῶν ἐθυσίασε τὸ ἄνθος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς.

Κανὲν ἀπολύτως ἔθνος δὲν ἔχει ὑποστῆ τὴν συμφορὰν τῆς
Ἑλλάδος.

Ἐν ἑκατομμύριον καὶ πλέον εἶναι αἱ εἰς νεκροὺς ἀπώλειαι τῆς
Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940.

Ἡ Βόρειος Ἡπειρος, ἡ Θράκη Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ ἐξεχωρή-
θησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1920 ἀναγνωρισθέντων τῶν ἐπ' αὐτῶν
δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Οὐδεὶς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς περι-
οχῆς τοῦ Μοναστηρίου τὸ 1912.

Ἡ Ἑλλάς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην χώραν ἔχει ἀνάγκην
ἐξασφαλίσεως στρατιωτικῆς τῶν συνόρων τῆς καὶ ἀποκτήσεως
ἐδαφῶν παραγωγικῶν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ λαοῦ τῆς.

Ἄλλωστε ἐπανειλημμένως ἐδηλώθη ἐσχάτως ἀπὸ τὰς μεγάλας

Συμμάχους Δυνάμεις Ἀγγλίας καὶ Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὅτι ἡ εἰρήνη διὰ τὴν ἐξασφαλισθῆναι δέον τὰ διάφορα κράτη νὰ ἀποκτήσουν τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς των. Μόνον οὕτω θὰ ἀποφεύγωνται κοινωνικαὶ ἀνωμαλίας καὶ μελλοντικοὶ πόλεμοι.

Ἡ Ἑλλάς συνεπῶς χάριν τῆς συντηρήσεως καὶ ὑπάρξεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρέπει νὰ ἀνακτήσῃ ἐδάφη ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν τῆς κληρονομίαν.

Ποῖος θὰ τῆς ἀρνηθῆ σήμερον τὰ ἐδάφη ποὺ ἐπίσημως πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνεγνωρίσθησαν Ἑλληνικά; Ποῖος θὰ τῆς ἀρνηθῆ ἐκεῖνα εἰς τὴν ἐκχώρησιν τῶν ὁποίων ἠναντιοῦτο μόνον ἡ Ἰταλία; Ποῖος περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου;

Μὲ τὴν συντριβὴν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας καὶ τὴν διάλυσιν τῶν Ἰταλικῶν ὀνείρων τοῦ *Mare Nostrum*, τὰ Ἑλληνικά Δωδεκάνησα ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ πλευρὸν τῶν μεγάλων Συμμάχων τῶν Ἀγγλων εἶναι καὶ αὐτὰ ἐλεύθερα νὰ ἀποτελέσουν ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἰσχυρὰ Ἑλλάς ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐν τοῖς Βαλκανίοις Εἰρήνην καὶ διὰ τὴν ἰσορροπίαν τῶν μεσογειακῶν δυνάμεων.

Ι. ΑΙ ΕΠΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΩΝ ΕΔΑΦΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι τὸ Βουλγαρικὸν Κράτος ἰδρύθη τὸ 1878 χάρις εἰς τὴν πανσλαυϊστικὴν κίνησιν τοῦ ῥώσσου στρατηγοῦ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ Ἰγνάτιεφ ὅστις εἶναι καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος τοῦ 1872.

Οὐδεμίαν ἕως τότε ἐθνικὴν συνείδησιν εἶχον οἱ Βούλγαροι οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἄλλωστε ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Ρωσικὸν αἶμα ἔρευσε διὰ νὰ δημιουργηθῆ τὸ Κράτος αὐτὸ τῶν ἀπίστων καὶ δολίων ἀνθρώπων. Κατ' ἀρχὰς μάλιστα οἱ Ῥῶσοι ἐδημιούργησαν μίαν Μεγάλην Βουλγαρίαν σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ 1878.

Μὲ πόσῃν ὁμως ἀχαριστίαν οἱ Βούλγαροι ἐπλήρωσαν τὴν εὐεργεσίαν των Ῥωσσίαν!!...

Ἡ Βουλγαρία τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878 ἐξετείνετο πρὸς νότον μόνον μέχρι τοῦ Αἴμου. Ἡ πανσλαυϊστικὴ προπαγάνδα μὴ ὑπάρχοντος σλαυϊκοῦ στοιχείου δικαιολογούντος τὴν νοτιώτερον τοῦ Αἴμου ἐπέκτασιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους, ἐδημιούργησε τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν ἐπαρχίαν αὐτόνομον τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους. Οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας προβλέποντες τὰ πανσλαυϊστικὰ σχέδια δημιουργίας ἰσχυροῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους περιλαμβάνοντος καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ἐγκαίρως τὸν Νοέμβριον τοῦ 1876, διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, βραδύτερον δὲ πάλιν, τὸν Μάϊον τοῦ 1878 διεμαρτυρήθησαν ὑποβαλλόντες καὶ ὑπόμνημα δι' οὗ περιέγραφαν τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὸ προσωρινὸν τότε ῥωσσο-βουλγαρικὸν καθεστῶς.

Καὶ ἔκτοτε ἤρχισε πράγματι ἡ συστηματικὴ ἐξόντωσις τοῦ ἀνθοῦντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Εἰς τὰ ἐπίσημα βρεττανικὰ ἀρχεῖα «Blue Book 1878—1880 Turkey» ὑπάρχουν αἱ ἐπίσημοι ἐκθέσεις τῶν ἄγγλων διπλωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀντιπροσωπειῶν διὰ τὴν ἐνεργουμένην συστηματικὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Εἰς 300.000 ἀνήρχοντο τότε οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυ-

λίας. Οί Έλληνες μετὰ τῶν Τούρκων εἶχον τὴν ἀπόλυτον ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῇ πλειοψηφίαν. Ἄλλωστε καθ' ὁμολογίαν τοῦ Βουλγάρου καθηγητοῦ Ἰσιρκῶφ ἐν τῷ βιβλίῳ του «Bulgaria 1910» «οἱ Βούλγαροι μόνον μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ρώσων ἐν Τουρκίᾳ τῷ 1829 ἤρχισαν εἰσδύοντες ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, μέχρι τότε οὐδεὶς Βούλγαρος εἶχεν ὑπερβῆ τὸν Αἴμον».

Μέχρι τοῦ 1906 τὸ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐδιώκετο διὰ τρομοκρατικῶν μεθόδων, δολοφονιῶν κτλ. Τὸ 1906 ἐν ᾧ τὸ Βουλγαρικὸν Κομιτᾶτον προσεπάθει νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν ἑλληνισμὸν Μακεδονίας, αἱ ἑλληνικαὶ συμμορίαὶ κατῶρθωσαν ὄχι μόνον νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς δολοφόνους βουλγάρους κομιτατζήδες ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὸν ἑλληνισμὸν τοὺς λόγῳ τῆς βουλγαρικῆς τρομοκρατίας προσχωρήσαντας εἰς τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα Ἑλληνας.

Τότε λυσσῶντες οἱ ἄνδρες βούλγαροι κακοῦργοι διὰ τὴν ματαίωσιν τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἔργου των προέβησαν εἰς ὁμαδικοὺς καὶ συστηματικοὺς φόνους καὶ καταστροφὰς ἀντεκδικούμενοι οὕτω κατὰ τοῦ ἀόπλου καὶ εἰσέτι ἀκμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Εἶναι γνωστὰ αἱ σφαγαὶ τῆς Ἀγχιάλου ὅπου ἐπὶ 914 οἰκιῶν ἐπυρπολήθησαν αἱ 816 ἑλληνικαὶ οἰκίαι (αἱ ὑπόλοιποι ἦσαν βουλγαρικαὶ) καὶ αἱ ὁμαδικαὶ δολοφονίαι, πυρπολήσεις κτλ. τῆς Φιλιππούπολεως, τοῦ Πύργου, τοῦ Στενημάχου, τῆς Βάρνας, τοῦ Καβακλή, κτλ. κτλ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον τότε ἐκ τῶν βουλγαρικῶν αὐτῶν κακουργημάτων κατὰ τοῦ ἀόπλου ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὥστε ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει βούλγαρος διπλωματικὸς πράκτωρ (πρέσβυς) Νάτσεβιτς ὑπέβαλλε εἰς τὸν βούλγαρον ἡγεμόνα Φερδινάνδον τὴν παράιτησίν του δηλῶν ὅτι : «δὲν δύναται νὰ συνεργάζεται με κυβέρνησιν ποῦ ὀργάνωνει διωγμοὺς τοιοῦτου εἴδους».

Εἰς 100 χιλιάδας ἀνήρχετο εἰσέτι τὸ 1906 ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. 60 χιλιάδες εἶναι τὰ θύματα τῶν Βουλγαρικῶν διωγμῶν τοῦ 1906. 40 χιλιάδες μόνον κατῶρθωσαν νὰ διαφύγουν καταφυγόντες εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα. Τὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι οὐδὲν δικαίωμα εἶχον ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὅπου ἐκυριάρχουν οἱ Ἕλληνες ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν κάτωθι διαπιστώσεων :

Ὁ Μ. Βιανκί γάλλος περιηγητὴς εἰς τὸ σῦγγραμμά του «Voyage en Bulgarie 1841» γράφει : «Οἱ Σλαῦοι στηρίζονται ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως καὶ ἀπολήγουσιν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἴμου. Οἱ Ἕλληνες στηρίζονται ἐπὶ τῆς Μεσογείου καὶ προχωροῦσι μέχρις ἐντὸς

τῆς κοιλάδος τῆς ἀπὸ Νύσσης εἰς Κωνσταντινούπολιν διηκούσης».

— Ὁ Γάλλος Ami Boué εἰς τὸ σύγγραμμά του «La Turquie d'Europe 1840» λέγει ὅτι: «Οἱ Ἕλληνες κατοικοῦσι πρῶτον ὅλην τὴν νότιον πεδιάδα τῆς Θράκης καὶ κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου. Τοὺς εὐρίσκει κανεῖς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου, πέριξ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ ἐντὸς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ὡς καὶ εἰς τὴν Φιλιππούπολιν καὶ τὴν Ἐσκί-Ζαγρά κτλ.».

Ὁ Ami Boué συμπεραίνει ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Αἴμου μέχρι τοῦ Αἰγαίου εἶναι πολυπληθέστεροι τῶν Βουλγάρων.

— Ὁ μηχανικὸς τῶν τουρκικῶν σιδηροδρόμων F. Bianconi (1877) εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ethnographie et Statistique de la Turquie d'Europe et de la Grèce» ὁμιλῶν περὶ τῶν νοτίως τοῦ Αἴμου Βουλγάρων τοὺς θεωρεῖ ὡς ἐπήλυδας διασπαρέντας εἰς τόπους ξένους πρὸς αὐτοὺς ὡς ἄλλωστε καὶ μεταγενεστέρως ὁ βούλγαρος Ischirkoff καὶ ὁ Cnijic παραδέχονται.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς χώρας τὰς μεταξὺ τῶν νοτίων κλιτύων τοῦ Αἴμου καὶ τῶν βορείως τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ Ἰαμπόλεως ὁ Boué παρατηρεῖ ὅτι: «Τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Βουλγαρικὸν στοιχεῖον εἶναι τόσον μεμιγμένον ὥστε εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ χαραχθῇ κανονικὴ καὶ ἀκριβὴς γραμμὴ».

«Εἰς τὰ Batak, Peroutchiza καὶ Eski-Zagra ὑπερέχουσιν ἀριθμητικῶς οἱ Βούλγαροι ἐν ᾧ εἰς ἄλλους γειτονικοὺς τόπους οἱ Ἕλληνες ὑπερτεροῦσι καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα».

Μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1878 καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους καὶ τῆς Αὐτονόμου Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, οἱ Βούλγαροι ὑπὸ τὸ κέντρον τῆς προπαγάνδας ἤρχισαν συστηματικῶς ἐργαζόμενοι διὰ παντοίων μέσων πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ ἀσθενοῦς ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ βουλγαρικοῦ στοιχείου.

Εἰς τὸ ἀναφερθὲν ἤδη σύγγραμμά του «Bulgarie» 1910 ὁ βούλγαρος καθηγητῆς Ischirkoff λέγει:

«Τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον εἶναι ἀσθενὲς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν νότιον Βουλγαρίαν ὅπου ἐκτὸς τῶν Τούρκων ζῶσι καὶ Ἕλληνες. Ἐκεῖ οἱ Βούλγαροι δὲν φθάνουσιν οὔτε εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ κερδίζουσιν ὅμως σπουδαίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διὰ τῆς ἀναχωρήσεως Τούρκων καὶ Ἑλλήνων (δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς διώξεις, φόνους κτλ. ὡς τῆς Ἀγχιάλου καὶ ἄλλων περιοχῶν). Οἱ Ἕλληνες κατοικοῦσι τὴν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου ὅπου ὑπάρχουσιν ἀμιγεῖς Ἑλληνικαὶ πόλεις ὡς ἡ Μεσημβρία καὶ ἡ Σωζούπολις καὶ

ανάμικτοι ὡς ἡ Ἀγχίαλος, ὁ Πύργος καὶ ἡ Βάρνα. Εἰς τὰ πέριξ τινῶν ἐκ τῶν πόλεων τούτων ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις καὶ τινα καθαρῶς Ἑλληνικὰ χωρία.

«Τὸ δεύτερον Ἑλληνικὸν κέντρον εὐρίσκεται εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἐβρου, εἰς τὴν Φιλιππούπολιν καὶ τὴν Στενήμαχον μετὰ τινῶν γειτονικῶν χωρίων.

«Τὸ τρίτον Ἑλληνικὸν κέντρον ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ εὐρίσκεται εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ κατωτέρου ῥοῦ τοῦ ποταμοῦ Τούντζα εἰς τὴν περιφέρειαν Καβακλῆ».

Αὐτὰ ὁμολογεῖ τὸ 1910 ὁ βούλγαρος καθηγητῆς Ischirkoff.

— Ἐπὶ τῆς κεντρικῆς καὶ βορείου Ροδόπης (νοτιοδυτικὸν τμῆμα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας) ἐπικρατεῖ ἔτι καὶ σήμερον ἀπολύτως τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον.

Ἡ τουρκικὴ στατιστικὴ τοῦ 1901 ἀναβιβάζει τοὺς Τούρκους (Πομάκους) τῆς Ροδόπης (περιοχὴ παραμείνασα εἰς τοὺς Βουλγάρους τὸ 1910) εἰς 200 χιλιάδας κατανεμημένους εἰς τοὺς τέως καζάδες (ἐπαρχίας): Κίρτζαλη, Ἀχί-τσελεμπί, Νταρὶ Ντερέ, Σουλτάν Γερί, Ρουπτσοῦς. Βούλγαροι ἐλάχιστοι εὐρίσκονται καὶ σήμερον ἔτι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς. Ὁ καζᾶς Ρουπτσοῦς περιῆλθεν ἀπὸ τοῦ 1879 εἰς τὴν Ἀν. Ρωμυλίαν, οἱ ἄλλοι καζάδες περιῆλθον ἀπὸ τοῦ 1913 εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

Οἱ τουρκικοὶ αὐτοὶ πληθυσμοὶ κυριολεκτικῶς μαρτυροῦντες ἀπὸ τὰ κακουργήματα καὶ τὰς τρομοκρατικὰς βουλγαρικὰς μεθόδους εἰς κάθε εὐκαιρίαν ζητοῦσι ν' ἀποσείσωσι τὸν βουλγαρικὸν ζυγόν.

Οἱ Τοῦρκοι Πομάκοι κυρίως ἐξηγέρθησαν καὶ προέβησαν εἰς τὰς κατὰ τῶν Βουλγάρων σφαγὰς τὸ 1876 ἐν Βατὰκ κλπ.

Αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι Πομάκοι τὸ 1913 κατὰ τὴν προσωρινὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας τῆς Γκιουμουλτζίνας καὶ τὸ 1919 διὰ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ Βουλγαρικῇ Βουλῇ (Σοβράνιε) πληρεξουσίων των ἐξεδήλωσαν τὴν πρὸς τὸ Βουλγαρικὸν καθεστῶς ἀπέχθειάν των καὶ τὴν προτίμησιν τῆς προσαρτήσεώς των εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμαχικῶν ἐν Ἀνατολῇ Στρατευμάτων Στρατάρχης Franchet d'Espèray ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω βαρυσήμαντον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ στρατηγὸν Λεωνίδαν Παρασκευόπουλον.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐστάλη κατόπιν τῆς ὑπὸ λαμπρὰς συνθήκας ἐκτελεσθείσης τὴν 15—17 Ὀκτωβρίου 1919 παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων (ΙΧ Μεραρχίας) καταλήψεως τῆς Δυτικῆς Θράκης. Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων ἐπισκεφθεὶς τὴν Δυτικὴν Θράκην καὶ τὰς περιοχὰς τῆς Ροδόπης μέχρι Φιλιππουπόλεως, ἐπέστρεψεν ἐκεῖθεν

σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔδραν του ὀπόθεν ἔγραψε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν :

ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΣΥΜΜΑΧΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τῆ 23 Ὀκτωβρίου 1919

Στρατηγέ μου,

Ἐμα τῆ ἐπιστροφῆ μου ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Συνδιασκέψεως (Σ. Σ. Κλεμανσὼ) ἵνα τοῦ εἶπω :

1) Τὴν ἐξαίρετον πειθαρχίαν τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν ἐξαίρετον τρόπον καθ' ὃν ἐγένετο ἡ κατάληψις τῆς Δυτικῆς Θράκης.

2) Τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁμοίαν μοὶ ἐξέφρασαν οἱ ὀρεσίβιοι τῆς Ροδόπης νὰ ἀπελευθερωθοῦν τοῦ Βουλγαρικοῦ ζυγοῦ. Φοβοῦμαι ὁμως πολὺ ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὕτη δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Δὲν βλέπω διὰ ποίους λόγους οἱ Ἀμερικανοὶ ὑποστηρίζουσι τοὺς Βουλγάρους κατὰ τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων καὶ θὰ εἶναι φοβοῦμαι ἀδύνατον νὰ μεταπεισθοῦν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Οὐχ' ἤτιον ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὐδὲ εἰς Βούλγαρος ὑπάρχει νοτίως τῆς Ροδόπης εἰς τὴν ὀρεινὴν περιφέρειαν.

.....
Σκοπεύω νὰ ἔλθω μετ' ὀλίγον εἰς Θεσσαλονίκην καὶ νὰ προχωρήσω μέχρι Κορυτσᾶς. Ἡ κατάστασις ἐν Ἀλβανίᾳ παρατείνεται πολὺ κατ' ἐμὲ καὶ θὰ ἤθελον νὰ ἴδω τὴν Διάσκεψιν ἀποφασίζουσαν ἐπὶ τέλους

(ὑπογρ.) FRANCHET D' ESPERAY

Κατὰ τὸ 1913 καὶ βραδύτερον διὰ τῶν τουρκοβουλγαρικῶν συμφωνιῶν τοῦ 1915 ἐξεχωρήθησαν παρὰ τῶν Τούρκων εἰς τοὺς Βουλγάρους καὶ οἱ καζάδες ἢ τμήματα τούτων τοῦ Ὀρτάκιοϊ, Μουσταφᾶ Πασᾶ, Ἀγαθουπόλεως καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὰ ἐκχωρηθέντα ταῦτα ἐδάφη τὸ ἑλληνοτουρκικὸν στοιχεῖον ἐπλειοψήφει ἀπολύτως τότε ἔναντι τοῦ Βουλγαρικοῦ.

Τὸ 1919 παρέμειναν εἰς τοὺς Βουλγάρους ἐκ τῆς Δυτικῆς Θράκης οἱ καζάδες Ἀχὶ Τσελεμπί, Κιρτζαλί, Νταρὶ Ντερέ, Ἐγρὶ Ντερέ, Σουλτὰν Γερί καὶ Ὀρτάκιοϊ.

Ὁ μέγας Βενιζέλος κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις εἰρήνης τοῦ 1919—1920 ἐπεζήτησε νὰ προσαρτήσῃ :

1) Μὲ τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην τὰ εἰς τοὺς Βουλγάρους τὸ 1915

έκχωρηθέντα τμήματα τῶν καζάδων Ἀγαθουπόλεως καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν.

2) Πρὸς ἐξασφάλισιν στρατιωτικὴν καὶ ἀπόκτησιν ἀναγκαίου χώρου ἐζήτησε τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Ἄρδα μὲ τοὺς καζάδες Ὀρτάκιοι, Κυρτζαλί, Ἐγρί Δερέ, Σουλτάν Γερί, Νταρί Ντερέ, Ἀχὶ Τσελεμπὶ καὶ Μουσταφᾶ Πασᾶ.

Δυστυχῶς ὡς ὀρθότατα προέβλεπεν εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀναφερθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ ὀ στρατάρχης Franchet d'Esperey, ἡ Διάσκεψις μόνον λόγῳ μὴ συγκαταθέσεως τοῦ ἀμερικανοῦ προέδρου Wilson δὲν ἐπεδίκασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἐδάφη αὐτὰ τὸ 1919.

Οἱ μεγάλοι σύμμαχοί μας Ἄγγλοι ὑπεστήριξαν τότε αὐτὰς τὰς δικαίας Ἑλληνικὰς διεκδικήσεις.

Σήμερον ὁμως, μετὰ τὴν ἐκ τρίτου Βουλγαρικὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐπιδρομὴν ἡ Ἑλλάς διὰ στρατιωτικούς λόγους ἐκτός τῶν ἄνω παρὰ τοῦ Βενιζέλου ζητηθέντων ἐδαφῶν δεόν νὰ διεκδικήσῃ καὶ τὰς περιοχὰς Νευροκοπίου καὶ Μελενοίκου ὡς καὶ Πετριτσίου ὅπου ἄλλοτε οἱ Ἕλληνες ὁμοῦ μετὰ τῶν Τούρκων εἶχον ἀπόλυτον ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν ἔναντι τῶν Βουλγάρων.

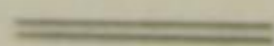
Ἐπὶ τῇ βάσει πάντων τῶν ὡς ἄνω συνοπτικῶς ἀναφερθέντων ἡ Ἑλλάς δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὰ Βουλγαρικὰ ἐδάφη τοῦλάχιστον :

I Τὴν περιοχὴν Πετριτσίου

II Τὰς περιοχὰς Μελενοίκου - Νευροκοπίου

III Τὰς περιοχὰς Φιλιππουπόλεως, Στενημάχου, Ρουπτσουῦς, Ἀχὶ Τσελεμπὶ, Κυρτζαλί, Νταρί Ντερέ, Σουλτάν Γερί, Ὀρτάκιοι, Μουσταφᾶ Πασᾶ.

IV Τὴν περιοχὴν Ἀγαθουπόλεως καὶ τὸ βόρειον τμῆμα τοῦ Καζάν Σαράντα Ἐκκλησιῶν (ἐν περιπτώσει ἐκχωρήσεως τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης).

II. ΑΙ ΕΠΙ ΕΔΑΦΩΝ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Ἡ συνθήκη τῶν Σεβρῶν τοῦ 1920 καὶ ἡ ταῦτοχρόνως μὲ ταύτην ὑπογραφεῖσα συμφωνία Τίτοπι-Βενιζέλου ἀνεγνώριζον πλήρως καὶ ἐπεδίκαζον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Βόρειον Ἠπειρον ἤτοι τοὺς τέως καζάδες Δελβίνου, Τεπελενίου, Ἀργυροκάστρου, Πρεμετῆς, Κολωνίας, Κορυτσᾶς, Σταρόβου, Πωγωνίου.

Ἡ ἰταλικὴ ὅμως ἱμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατετίθετο καὶ τότε εἰς τὴν ἐκχώρησιν καὶ τῶν παρακτίων τῆς Ἀδριατικῆς Ἑλληνικῶν κατὰ πλειοψηφίαν ἐπαρχιῶν Χειμάρρας, Αὐλῶνος, Βερατίου καὶ Λούζνιας τὰς ὁποίας ὡσαύτως διεξεδίδει ὁ Ἑλλην-πρωθυπουργὸς Ἑλ. Βενιζέλος, ὑποχωρήσας μόνον ἐκ πνεύματος διαλλακτικοῦ ὀρμόμενος.

Ἦδη μετὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐπιβουλήν κατὰ τῶν Βαλκανίων καὶ τὴν δολίαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσιν τῆς τὸ 1940 καὶ τὴν ἥτταν τῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν θυσιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ οὐδεμίαν ἀντίρρησην εἶναι δυνατὸν ὑποθέτομεν νὰ ὑπάρξῃ παρὰ τῶν Μεγάλων μας Συμμάχων Νικητῶν διὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκχώρησιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνικῶν αὐτῶν ἐδαφῶν τοῦ πρώην ἀλβανικοῦ κράτους.

III. ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Ταυτόχρονα μὲ τὴν συνθήκην τῶν Σεβρῶν τὸ 1920 ἡ Διάσκεψις τῶν Συμμάχων μὴδ' αὐτῆς τῆς Ἰταλίας ἐξαιρουμένης, ἀνεγνώριζον τὴν Ἑλληνικότητα καὶ ἐπεδίκαζον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Δωδεκάνησον.

Ἐπωφεληθεὶς τῶν ἀτυχημάτων τῆς Ἑλλάδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 1922, ὁ ἰταλὸς δικτάτωρ Μουσολίνι ἤρνεϊτο πλέον τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀναληφθείσης καὶ παρὰ τῆς Ἰταλίας ὑποχρεώσεως ἐκχώρησεως τῆς Δωδεκανήσου.

Δυστυχῶς τότε αἱ διεθνεῖς συνθήκαι εἰς οὐδένα ἐπέτρεψαν νὰ ὑποχρέωσῃ τὴν Ἰταλίαν νὰ σεβασθῇ τὰς ἀνειλημμένας ὑποχρεώσεις καὶ συμφωνίας.

Εὐτυχῶς σήμερον μὲ τὴν ἥτταν τῆς Ἰταλίας δι' ἣν τόσον πολὺ

μετὰ τῶν συμμάχων μας Ἕγγλων καὶ Ἀμερικανῶν συνετέλεσαν καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲν κώλυμα ὑφίσταται διὰ τὴν ἀνάκτησιν παρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν Ἑλληνικωτάτων ἀπὸ χιλιετηρίδων νήσων :

Ρόδου, Πάτμου, Λέρου, Καλύμνου, Κῶ, Νισύρου, Ἀστυπалаίας, Σύμης, Τήλου, Χάλκης, Καρπάθου, Κάσσου καὶ Καστελορρίζου.

IV. ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΕΔΑΦΩΝ

1) Ἡ Ἑλλάς τὸ 1913 οὐδεμίαν ἀντίρρησιν ἔφερεν εἰς τὴν σύμμαχον Σερβίαν, γενναίως ἀγωνισθεῖσαν, νὰ κρατήσῃ τὴν Ἑλληνικωτάτην περιοχὴν τοῦ Μοναστηρίου καὶ τὸ 1919 τὴν περιοχὴν Στρωμνίτισης.

Σήμερον ἡ σύμμαχος μας Γιουγκοσλαυῖα δύναται πλουσίως ν' ἀποζημιωθῇ δι' ἐπεκτάσεώς της πρὸς Βορρᾶν (Οὐγγρικὸν Βανᾶτον, περιοχὴ Τεργέστης - Φιοῦμε κτλ.) καὶ ἀντιλαμβανομένη τὴν μεγάλην ἀνάγκην χώρου τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ἑλλάς ἥτις τόσας θυσίας ὑπέστη καὶ κατὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς ταύτην τὴν περιοχὴν Μοναστηρίου - Στρωμνίτισης εἰς τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤκμαζεν ὁ Ἑλληνισμός,

2) Τοῦτο αὐτὸ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ μὲ τὴν σύμμαχόν μας Τουρκίαν, ἥτις τόσον ὑπεστήριξε τὸν χειμαζόμενον Ἑλληνικὸν λαὸν κατὰ τὴν τραγικὴν περίοδον τῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος 1941—1944.

Δύναται πιθανῶς αὕτη νὰ ἀποζημιωθῇ δι' ἐδαφῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην χώραν Ἑλληνικωτάτην ἐκχωρηθεῖσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν τοῦ 1920 διὰ τὴν ἑλληνικότητά της καὶ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλάς πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ λαοῦ της ἔχει σήμερον ἀπόλυτον ἀνάγκην.

3) Ἡ μεγάλη μας σύμμαχος καὶ προστάτις Ἀγγλία κατέχει ἀπὸ τοῦ 1882 τὴν Ἑλληνικωτάτην μεγαλόνησον Κύπρον ἣν ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπροθυμοποιήθη νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἦδη μετὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς σταθερᾶς πρὸς αὐτὴν φιλίας καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀναμφιβόλως ἡ νῆσος αὕτη δύναται νὰ παραχωρηθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλωστε οὐδεμίαν δυσκολίαν ὑφίσταται ἵνα ἐπὶ Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν ἡ Ἀγγλία διατηρεῖ βάσεις στρατιωτικᾶς, ναυτικᾶς, ἀεροπορικᾶς διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας.

V. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕΝΩΝ ΕΔΑΦΩΝ

Διεκδικήσεις (Χώραι - Έδάφη)	Έπιφάνεια εις τετρα- γωνικά χιλιόμετρα (περίπου)	Παρατηρήσεις
Βουλγαρία	16.500	
Άλβανία	10.000	} Κάτοικοι Έλληνες 200 χιλ. } Άλβανοί 180 χιλ. Στατ. 1913
Δωδεκάνησος	2.543	
Γιουγκοσλαυΐα	5.500	} Περιοχή Μοναστηρίου-Στρω- } μνίσης
Άνατολική Θράκη	25.000	
Κύπρος	9.282	Μετά τής Ίμβρου και Τενέδου
Σύνολον	68.825	

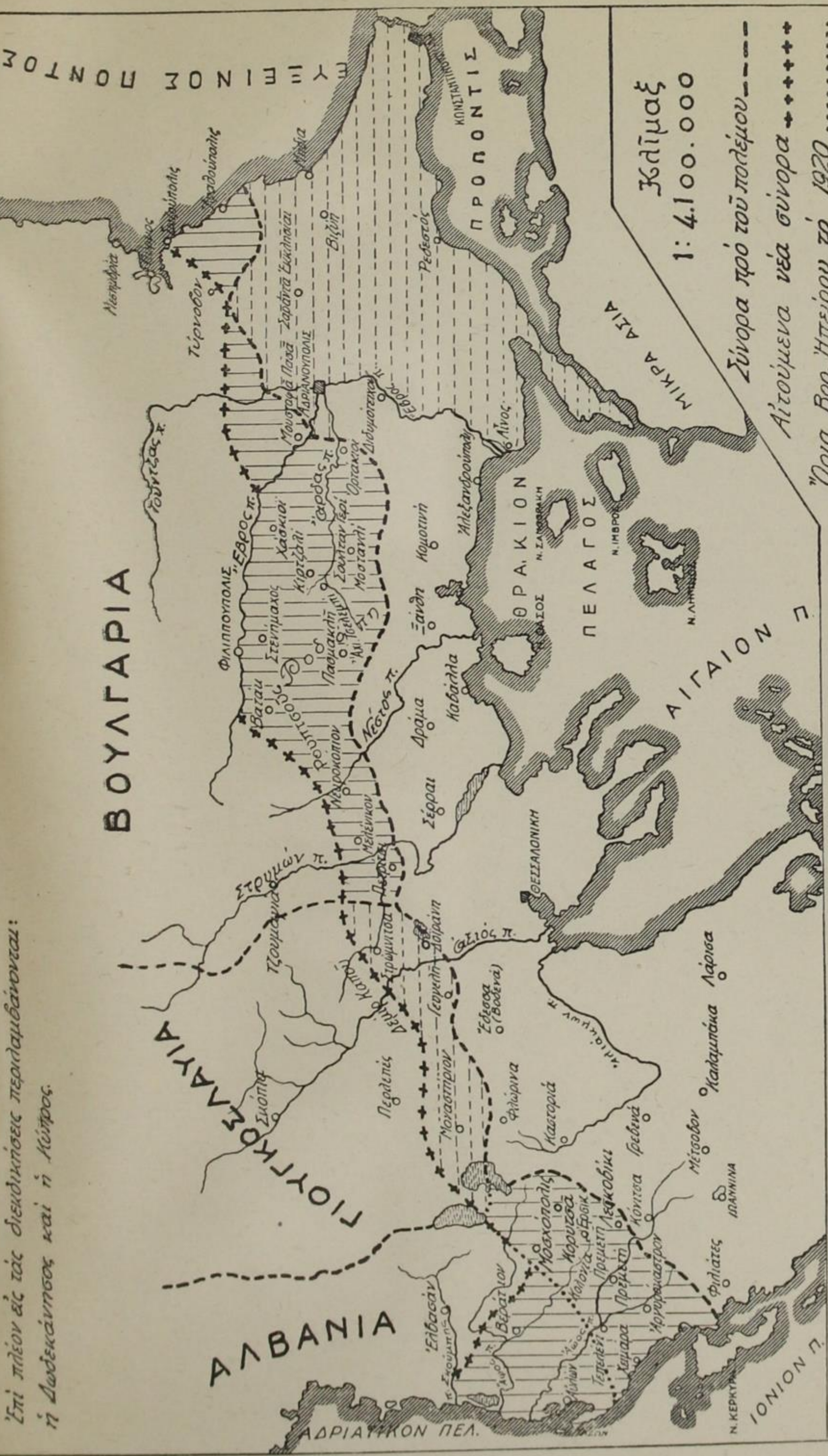
Ούτω ή Έλλάς κατόπιν τών ήρωϊκών της άγώνων και τών τεραστίων θυσιών της 1940—1944, μεταξύ τών νικητριών Δυνάμεων εύρισκομένη δικαιούται να άπαιτήση και να άποκτήση τήν άναγκαίαν ασφάλειαν τών συνόρων της και όλίγον χώρον μέ τινα παραγωγικά έδάφη και ταυτα πάντα άπό τήν έθνικήν της κληρονομίαν και μόνον. Είς τά διεκδικούμενα έδάφη θα έπανέλθωσιν οί έκτός τούτων, εις Έλλάδα καταφυγόντες πληθυσμοί.

Χάριν τής ίσορροπίας τών Δυνάμεων εις τήν Μεσόγειον μια ίσχυρά Έλλάς είναι άπαραίτητος.

Ή ίσχυρά Έλλάς θα άποτελέση και τόν κυριώτερον φραγμόν έναντίον άποπειρας καθόδου προς τό Αίγαϊον και τήν Μεσόγειον δυνάμεων ξένων, ούδέν δικαίωμα προς τοϋτο έχουσών, ώς άλλωστε συνέβη κατά τούς δύο Παγκοσμίους Πολέμους.

Άθηναι Μάρτιος 1945.

Ἐπί πλέον εἰς τὰς διεκδικήσεις περιλαμβάνονται:
 ἡ Δωδεκάνησος καὶ ἡ Κύπρος.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τοῦ σύγγραμμα «Ἱστορικαὶ Σελίδες» ὑποστρατήγου Δ. ΒΑΚΑ

Κλίμαξ
 1: 4.100.000

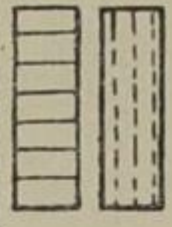
Σύνορα πρὸ τοῦ πολέμου

Ἀιτούμενα νέα σύνορα

Ὅρια Βορ. Ἠπείρου τὸ 1920

Διεκδούμενα ἐδάφη ἐχθρῶν

Ἀιτούμενα ἐδάφη συμμάχων κρατῶν

ΔΡΑΧ. 300